

Dániel könyve – Ötvenedik rész

Dániel 8 prófétai titkainak feltárása: Palmoni kinyilatkoztatása

Jeff Pippenger

2024-01-14

Dániel könyvének nyolcadik fejezetében Dániel látomást kap a bibliai prófécia országairól, majd ezt követően mennyei párbeszédet hall, amely kérdés és felelet formájában jelenik meg.

„Azután hallék egy szentet szólni; és monda egy másik szent annak, aki szóla: Meddig tart e látomás a mindennapi áldozat felől és a pusztító vétek felől, amely mind a szenthelyet, mind a sereget eltipratásra adja? És monda nekem: Kétezer-háromszáz estvéig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága.” Dániel 8:13, 14.

Az első tizenkét vers a látomást ábrázolja, a tizenharmadik és tizennegyedik vers pedig egy másik látomást jelöl meg. Miként a két különböző héber szó, amelyeket egyaránt „elvenni”-nek fordítanak, valamint a két különböző héber szó, amelyeket egyaránt „szentély”-nek fordítanak, Dániel nyolcadik fejezetében két különböző héber szó is található, amelyeket egyaránt „látomás”-nak fordítanak.

Ami a „elvéteik”-ként fordított két szót illeti, az adventizmus teológusai amellet érvelnek, hogy mindkettőt úgy kell érteni, hogy „eltávolít”. Ami a „szentély”-ként fordított két szót illeti, az adventizmus teológusai amellet érvelnek, hogy mindkettőt úgy kell érteni, mint „Isten szentélye”, és ami a „látomás”-ként fordított két szót illeti, az adventizmus teológusai ismét elsiklanak a két szó közötti különbségek fölött. A megkülönböztetés Dániel számára annyira fontos volt, hogy szándékosan két egymástól nagyon különböző héber szót használt, ezért nekünk is fel kell ismernünk és fenn kell tartanunk ezt a különbségtételt. A tizenharmadik versben a „látomás” szó a héber „chazon”, és jelentése: álom, kijelentés vagy jósigé — egy látomás.

A „vision” szó Dániel nyolcadik fejezetében tízszer fordul elő, ám két különböző héber szót jelöl. A „chazon”, amely a tizenharmadik versben található, az első versben is előfordul, továbbá kétszer a második versben, természetesen a tizenharmadik versben, valamint egyszer a tizenötödik, a tizenhetedik és a huszonhatodik versben. A tíz előfordulás közül hétszer, amikor a „vision” szó megjelenik Dániel nyolcadik fejezetében, a „chazon” szó áll, amely egyszerűen ezt jelenti: „látomás”.

Dániel nyolcadik fejezetében a „látomás” szó másik három előfordulása a héber „mareh” szó, amelynek jelentése: látvány; vagy megjelenés. A nyolcadik fejezetben a héber „mareh” szó egy alkalommal szintén nem „látomás”-ként, hanem „megjelenés”-ként van fordítva, s ezáltal pontosabban azonosítja e szó jelentését. Miért használt Dániel két különböző héber szót, amelyek jelentése oly közel áll egymáshoz, hogy a fordítók ugyanannak a szónak tekintenék őket? Van ennek jelentősége?

„Isten ígében minden alapelvnek megvan a maga helye, minden ténynek megvan a maga jelentősége. És a teljes felépítmény, mind tervében, mind kivitelezésében, bizonyosságot tesz

Szerzőjéről. Ilyen felépítményt az Örökkévalóén kívül semmiféle értelem nem foganhatott fel és nem alkothatott meg.” Nevelés, 123.

A második kérdésre a válasz: Igen, valóban számít, miért tett Dániel különbséget; ezért a prófécia tanulmányozójának kötelességévé válik, hogy törekedjék megérteni az első kérdést, amely azt kérdezi, miért tett Dániel különbséget. Azoknak a megkülönböztetéseknek, amelyeket az „szentély”-nek fordított szóval és az „elvenni”-nek fordított szóval kapcsolatban tett, örökkévaló következményei vannak; ezért miért várná bárki is, hogy a „látomás”-nak fordított szó jelentősége ennél kevésbé fontos legyen? „Minden ténynek” megvan a maga „jelentősége” „Isten Igéjében”, és hatással van a prófétai „szerkezetre”, valamint a prófécia beteljesedésére, amikor az „végrehajtatik.”

Amint elkezdjük vizsgálni a „látomás” szót a nyolcadik fejezetben, egy „tény”, amely „jelentőséggel bír” Dániel bizonyágtételére nézve, az, hogy ki volt az, aki Dániel 8:13 kérdésére a szavakkal felelt: „Kétezer és háromszáz estig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága.”

Négy olyan tény van, amely közvetlen „vonatkozással” bír Dániel nyolcadik fejezetére, és amelyeket szándékomban áll tárgyalni. Az egyik az, hogy az Ulai folyó látomását az utolsó napokra szóló próféciaaként azonosították, és egyúttal a Dániel könyvének ama „ismeretének” jelképe is, amely az „vég idején”, 1798-ban „felnyitott”.

„Sokkal behatóbb tanulmányozására van szükség Isten Igéjének. Különösképpen Dániel és a Jelenések könyve érdemel olyan figyelmet, amilyenben munkánk történetében még soha nem részesült. Lehet, hogy bizonyos vonatkozásokban kevesebbet kell mondanunk a római hatalomról és a pápaságról, de fel kell hívnunk a figyelmet arra, amit a próféták és az apostolok Isten Lelkének ihletése alatt megírtak. A Szentlélek úgy alakította a dolgokat, mind a prófécia adásában, mind a bemutatott eseményekben, hogy azt tanítsa: az emberi eszközt háttérben kell tartani, Krisztusban elrejtve, és a mennyi Ura, az Úr Isten és az Ő törvénye emeltessék fel.”

„Olvassátok Dániel könyvét. Idézzétek fel pontról pontra az ott bemutatott királyságok történetét. Lássátok az államférfiakat, a tanácsokat, a hatalmas seregeket, és figyeljétek meg, miként munkálkodott Isten azért, hogy megalázza az emberek gögjét, és porba döntse az emberi dicsőséget. Egyedül Isten jelenik meg nagynak. A próféta látomásában úgy látható, mint aki letaszít egy hatalmas uralkodót, és másikat állít helyébe. Úgy nyilatkozik meg, mint a világegyetem Monarchája, aki kész felállítani örökkévaló országát — a Napoknak Öregje, az élő Isten, minden bölcsesség Forrása, a jelen Ura, a jövő Kijelentője. Olvassátok, és értsétek meg, milyen szegény, milyen törekeny, milyen rövid életű, milyen tévelygő, milyen bűnös az ember, amikor lelkét hiábavalóságra emeli.”

„A Szentlélek Ésaíason keresztül Istenre, az élő Istenre irányítja figyelmünket mint a figyelem legfőbb tárgyára — Istenre, amint Krisztusban kijelentetett. »Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán leszen; és hívják nevét: Csodálatosnak, Tanácsosnak, Erős Istennek, Örökkévalóság Atyjának, Békesség Fejedelmének« [Ézsaiás 9:6].”

„A világosság, amelyet Dániel közvetlenül Istentől kapott, különösképpen ezekre az utolsó napokra adatott. A látomások, amelyeket az Ulai és a Hiddekel partján, Sineár nagy folyói mellett látott, most teljesebben vannak, és mindazok az események, amelyek előre megmondattak, hamarosan be fognak következni.”

„Gondoljuk meg a zsidó nemzet helyzetét, amikor Dániel próféciái adtak. Az izraeliták fogságban voltak, templomuk elpusztult, templomi szolgálatuk megszűnt. Vallásuk a áldozati rendszer szertartásai köré összpontosult. A külső formákat tették mindennél fontosabbá, miközben elvesztették az igaz imádat lelkületét. Istentiszteleteik a pogányság hagyományaival és gyakorlataival megrontattak, és az áldozati szertartások végzése közben nem tekintettek túl az árnyékon a valóságra. Nem ismerték fel Krisztust, az emberek bűneiért hozott igaz áldozatot. Az Úr úgy munkálkodott, hogy a népet fogságba vigyék, és hogy a templomi szolgálatok megszűnjenek, hogy a külső szertartások ne váljanak vallásuk egészének összességévé. Elveiket és gyakorlataikat meg kellett tisztítani a pogányságtól. A szertartási szolgálat megszűnt, hogy a szív szolgálata feléledjen. A külső dicsőség eltávolított, hogy a lelki nyilvánvalóvá legyen.”

„Fogságuk földjén, amikor a nép bűnbánattal az Úrhoz fordult, Ő kinyilatkoztatta magát nekik. Hiányzott számukra jelenlétének külső megjelenítése; ám az Igazság Napjának ragyogó sugarai beragyogták értelmüket és szívüket. Amikor megalázottságukban és nyomorúságukban Istenhez kiáltottak, látomások adtak az Ő prófétáinak, amelyek feltárták a jövőendő eseményeket — Isten népe elnyomóinak megdöntését, a Megváltó eljövételét és az örökkévaló ország megalapítását.” Manuscript Releases, 16. kötet, 333–335.

Az a „tény”, hogy az Ulaj folyóról szóló látomás az utolsó napokra adatott, megköveteli, hogy a prófécia tanulója fáradságot vegyen annak megértésére, mit jövendölt meg azokról az eseményekről, amelyeket a látomás ábrázol. Az Ulaj folyóról szóló látomáshoz kapcsolódó prófétai „dolgozat” a „Szentlélek” „formálta” meg, „mind a prófécia adásában, mind az ábrázolt eseményekben”. Tanulmányozni kell azt, ami egy prófétával történik, amikor látomást kap, valamint a prófécia azon eseményeit is, amelyeket a próféta megjelöl, annak tudatában, hogy mindkettő prófétai ábrázolása annak, ami az utolsó napokban fog beteljesedni. Az előző szakasz hangsúlyozza, hogy fel kell ismernünk: Dániel a „hét idő” fogságában volt.

Dániel azokat jelképezi, akik a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében említett három és fél nap végén felismerik fogságukat, majd bűnbánattal az Úrhoz fordulnak, betöltik a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetében foglalt imádságot, elválasztják a drágát a hitványtól, és ezután az Úr beteljesíti ígéretét, hogy összegyűjti a szétszórtakat, miközben kijelenti magát nekik. Ekkor „figyelmük legfőbb tárgya” „Isten, amint Krisztusban kijelentetett”.

Az Ulai folyó látomásának „hordereje”, valamint az, miként járul hozzá ahhoz a prófétai üzenet „szerkezetéhez”, amelyet Krisztus „tervezett” meg, az első „tény”, amelyet röviden szemügyre vettünk; az idézett szakasz pedig megállapítja, hogy legfőbb célunknak Isten kinyilatkoztatásának kell lennie, amint az „Krisztusban kijelentetett”. Dániel nyolcadik fejezetében Krisztus nem úgy kerül bemutatásra, ahogyan Ésaías mutatta be Őt, amikor Ésaías kijelentette, hogy Krisztus „neve lészen: Csodálatos, Tanácsos, erős Isten, örökkévalóság Atyja, békeesség Fejedelme.” Dániel

nyolcadik fejezetében Isten Krisztusban mint Palmoni jelenik meg, amelynek jelentése: a Csodálatos Számláló, vagy a Titkok Számlálója.

Ez a „tény” megköveteli, hogy a „Palmoni” név „jelentőségét” megvizsgáljuk, valamint azt is, miként járul hozzá e név a prófécia „szerkezetéhez” és „felépítéséhez”. Egy harmadik „tény” Dániel könyve nyolcadik fejezetében, amelyet fel kell ismerni, az, hogy ebben a fejezetben kerül kifejtésre a millerita mozgalom központi tantételi pillére. Miller legfényesebb ékköve a tizennegyedik versben volt megtalálható, és törekednünk kell megérteni, milyen „jelentősége” van ennek a „ténynek” az Ulai folyó látomására nézve, amely most a beteljesedés folyamatában van.

Miller álmában, amikor a koporsót szobája közepén álló asztalra helyezték, a nap fényességével ragyogott; ám az utolsó napokban a koporsó nagyobb, és tízszer fényesebben ragyog, mint amikor kezdetben Miller asztalára helyezték. Mi van az Ulai folyóról szóló látomásban — amely magában foglalja a Millerita mozgalom központi oszlopát —, ami ama tanítás világosságát az utolsó napokban tízszeresére növeli? Mi tárul fel az utolsó napokban, ami nem tárult fel a vég idején, 1798-ban? Melyek „ama események” az Ulai folyóról szóló látomásban, amelyekről White testvérő azt mondja, hogy „most vannak a beteljesedés folyamatában?”

Ha őszintén egybevetjük ezt az első három tényt (az Ulai látomását, Krisztust mint Palmonit kijelentve, valamint a központi tantételi pillért), késznek kell lennünk elfogadni egy egyszerű előfeltevést, amely hatással lesz az Ulai folyóról szóló látomás tanulmányozására. Ezen egyesített tények arról tájékoztatják azokat, akik látni kívánnak, hogy az az üzenet, amely 1798-ban feloldatott, olyan üzenet volt, amely „az időre volt felfüggesztve”. Az előrejelző időprófécia eleme nélkül Miller üzenete nem létezett volna.

A negyedik „tény”, amely e fejezetre vonatkozóan jelentőséggel bír, az, hogy a milleriták prófétai időre alapozott üzenetet hirdettek. E tény hangsúlyozására Isten a tizenharmadik és tizennegyedik versben Krisztusban mint a Csodálatos Számláló (Palmoni) nyilatkoztatott ki. Az az elképzelés, hogy a látomás csupán abból állt, hogy 1844. október 22-ét a tizennegyedik vers kétezer-háromszáz napjának lezárásaként azonosítsa, annyit jelent, mint hideg vizet önteni arra a kijelentésre, hogy Isten Krisztus által mint Palmoni nyilatkoztatott ki.

Az adventizmus teológusai szorgalmasan munkálkodtak azon, hogy eltemessék Dániel könyve nyolcadik fejezete tizenharmadik versének kérdésének jelentőségét, hogy meséik ételébe azt az ízt vigyék, amelyről úgy határoztak, hogy a viszkető fülű tudatlanokat visszatartja attól, hogy az adventizmus központi pilléréhez kapcsolódó igazságok miatt aggódjanak.

„Az az igehely, amely minden másnál inkább az adventhit alapja és központi pillére volt, ez a kijelentés volt: »Kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután kiderül, hogy igazságos a szent hely.« [Dániel 8:14.] Ezek a szavak ismerősen csengtek mindazok számára, akik hittek az Úr közeli eljövetelében. Ez a prófécia ezek ajkáról hangzott el hitük jelszavaként. Mindenki érezte, hogy a benne megjövendőlt eseményektől függnék legfényesebb várakozásaik és legdrágább reményeik. Megmutatkozott, hogy e prófétai napok 1844 őszen érnek véget. Az adventisták akkor a keresztény világ többi részével együtt úgy tartották, hogy a föld, vagy annak valamely része a szentély. Úgy értették, hogy a szentély megtisztítása a föld

megtisztítását jelenti az utolsó nagy nap tüze által, és hogy ez a második adventkor fog bekövetkezni. Innen származott az a következtetés, hogy Krisztus 1844-ben visszatér a földre.

„Ám a kijelölt idő elmúlt, és az Úr nem jelent meg. A hívők tudták, hogy Isten Igéje nem hiúsulhat meg; a prófécia értelmezésében kellett lennie a hibának; de hol volt a tévedés? Sokan elhamarkodottan úgy oldották meg a nehézséget, hogy tagadták: a 2300 nap 1844-ben ért véget. Erre semmiféle okot nem lehetett felhozni, kivéve azt, hogy Krisztus nem jött el abban az időben, amikor várták őt. Azzal érveltek, hogy ha a prófétai napok 1844-ben értek véget, akkor Krisztus akkor tért volna vissza, hogy a szentélyt megtisztítsa a föld tűz általi megtisztítása által; és mivel nem jött el, a napok sem érhetek véget.”

„E következtetés elfogadása annyit jelentett, mint lemondani a prófétai időszakok korábbi számításáról. A 2300 napról megállapítást nyert, hogy akkor kezdődött, amikor Artaxerxésznek Jeruzsálem helyreállítására és felépítésére vonatkozó parancsa életbe lépett, Kr. e. 457 őszén. Ezt tekintve kiindulópontnak, tökéletes összhang mutatkozott mindazon események alkalmazásában, amelyek e korszak magyarázatában a Dániel 9:25–27-ben megjövendöltettek. A hatvankilenc hétnek, a 2300 év első 483 évének, a Messiásig, a Felkentig kellett terjednie; és Krisztus keresztsége és a Szentlélek általi felkenetése Kr. u. 27-ben pontosan betöltötte e meghatározást. A hetvenedik hét közepén a Messiásnak ki kellett irtatnia. Keresztsége után három és fél évvel Krisztust keresztre feszítették, Kr. u. 31 tavaszán. A hetven hét, azaz 490 év, különösképpen a zsidókra vonatkozott. E korszak lejártakor a nemzet Krisztus elutasítását tanítványainak üldözésével pecsételte meg, és az apostolok a pogányokhoz fordultak, Kr. u. 34-ben. Miután így a 2300 év első 490 éve véget ért, 1810 év maradt hátra. Kr. u. 34-től 1810 év 1844-ig terjed. „Akkor” — mondta az angyal — „megtisztul a szenthely.” A prófécia minden megelőző meghatározása kétségtelenül a kijelölt időben teljesedett be. E számítás szerint minden világos és összhangban állt, kivéve hogy nem volt látható: 1844-ben történt volna bármilyen esemény, amely megfelelné a szenthely megtisztításának. Tagadni, hogy a napok akkor értek véget, annyit jelentett, mint az egész kérdést zűrzavarba dönteni, és lemondani azokról az álláspontokról, amelyeket a prófécia félreérthetetlen beteljesedései alapoztak meg.”

„Ám Isten vezette népét a nagy adventmozgalomban; hatalma és dicsősége kísérte a művet, és nem engedhette meg, hogy az sötétségben és csalódásban végződjen, s hogy hamis és rajongó felindulásként érje gyalázat. Nem hagyhatta, hogy Igéje kétségbe és bizonytalanságba burkolózzék. Bár sokan elhagyták a prófétai időszakokra vonatkozó korábbi számításukat, és tagadták az arra épülő mozgalom helyességét, mások nem voltak hajlandók lemondani a hitnek és tapasztalatnak azokról a pontjairól, amelyeket a Szentírás és Isten Lelkének bizonyágtétele támasztott alá. Úgy hitték, hogy a próféciaák tanulmányozásában helyes értelmezési elveket fogadtak el, és hogy kötelességük szilárdan ragaszkodni a már elnyert igazságokhoz, és folytatni ugyanazt a bibliai kutatást. Buzgó imádsággal felülvizsgálták álláspontjukat, és tanulmányozták a Szentírást, hogy felfedezzék tévedésüket. Mivel a prófétai időszakok kiszámításában nem láthattak hibát, arra indítottak, hogy alaposabban megvizsgálják a szentély tárgykörét.” A nagy küzdelem, 409–410.

White testvér ugyanabban a szöveghelyben, ahol az Ulai folyóról szóló látomás azonosítva van, arról tájékoztat bennünket, hogy „Isten Igéjének sokkal behatóbb tanulmányozására van szükség”. A teológusok A nagy küzdelem előző szakaszából a „prófétai időszakok” tárgyát úgy fogják előadni, mintha White testvér a maga megjegyzéseit a „prófétai időszakok” közül arra az öt próféciára korlátozná, amelyek a kétezer-háromszáz éves prófécián belül jelennek meg. Végül is — állításuk szerint — e próféciák közül négyet a szakasz kifejezetten tárgyal. Ám a téma „sokkal behatóbb tanulmányozása” azt mutatja, hogy a „prófétai időszakok” többes számú kifejezés White testvér írásaiban pontosabban arra a két próféciára vonatkozik, amelyeknek 1844. október 22-én kellett beteljesedniük.

Öt olyan meghatározott időre vonatkozó prófécia van, amelyet Gábrriel Dániel számára azonosított, és amelyek a kétezer-háromszáz év részét képezik. Az első negyvenkilenc évet jelöl meg, amikor „az utcák és a falak nyomorúságos időkben építtetnek meg”. A második Krisztus keresztsége volt, négyszáznolcvanhárom évvel a Kr. e. 457-es kiindulópont után. A harmadik az Ő keresztre feszítése volt; a negyedik azt jelölte meg, mikor jut el az evangélium a pogányokhoz a négyszázkilencven év végén, amely különösképpen a zsidó nemzet számára volt elkülönítve; az ötödik pedig, és egyedül az ötödik időprófécia, 1844. október 22-én ért véget. Az előző négy időprófécia jóval 1844 előtt véget ért. Mit is ért tehát valójában White testvérő azon, hogy a többes számban említett „prófétikus időszakoknak” 1844-ben kellett véget érniük?

A milleriták első csalódására utalva megjelöli a választ erre a kérdésre:

„Láttam, hogy Isten népe örvendező várakozással tekintett Urára. Ám Isten úgy rendelte, hogy próbára tegye őket. Keze elfedett egy tévedést a prófétai időszakok kiszámításában. Azok, akik Urukot várták, nem fedezték fel ezt a tévedést, és a legtanultabb férfiak sem, akik az időpontot ellenezték, látták meg azt. Isten úgy rendelte, hogy népe csalódással találkozzék. Az idő elmúlt, és azok, akik örvendező várakozással tekintettek Üdvözítőjükre, szomorúak és csüggedtek lettek, míg azok, akik nem szerették Jézus megjelenését, hanem félelemből fogadták el az üzenetet, örültek annak, hogy nem jött el a várt időben. Hitvallásuk nem érintette meg a szívet, és nem tisztította meg az életet. Az idő elmúlása igen alkalmas volt arra, hogy leleplezze az efféle szíveket. Ők voltak az elsők, akik elfordultak, és gúny tárgyává tették a szomorkodó, csalódottakat, akik valóban szerették Üdvözítőjük megjelenését. Láttam Isten bölcsességét abban, hogy próbára tette népét, és alapos vizsgálatnak vetette alá őket, hogy nyilvánvalóvá legyenek azok, akik a próba órájában meghátrálnának és visszafordulnának.”

„Jézus és az egész mennyei sereg együttérzéssel és szeretettel tekintett azokra, akik édes várakozással vágytak meglátni azt, akit lelkük szeretett. Angyalok lebegtek körülöttük, hogy megőrizték őket megpróbáltatásuk órájában. Azok pedig, akik elmulasztották befogadni a mennyei üzenetet, sötétségben maradtak, és Isten haragja fellobbant ellenük, mert nem akarták elfogadni a világosságot, amelyet a mennyből küldött nekik. Azok a hűséges, csalódottak, akik nem értették, miért nem jött el az ő Uruk, nem maradtak sötétségben. Ismét Bibliájukhoz vezettettek, hogy kutassák a prófétai időszakokat. Az Úr keze levétetett a számokról, és a tévedés megmagyaráztatott. Látták, hogy a prófétai időszakok 1844-ig terjedtek, és hogy ugyanaz a bizonyíték, amelyet annak igazolására hoztak fel, hogy a prófétai időszakok 1843-ban zárultak le, azt bizonyította, hogy azok 1844-ben érnek véget.” Early Writings,

A „prófétai időszakok” azok a „prófétai időszakok” voltak, amelyek „1844-ig terjedtek”, s amelyekről a milleriták kezdetben azt hitték, hogy 1843-ig terjednek. Azok a „prófétai időszakok”, amelyek 1844-ig terjedtek, „három profétai időszak” voltak, és mindegyik Habakuk tábláin van feltüntetve. A három időszak közül az egyik egyszerűen „érinti” 1844-et, a másik kettő pedig 1844. október 22-éig terjed. Az ezerháromszázharmincöt nap 1844 legelső napjáig terjedt, amikor bekövetkezett a milleriták első csalódása, és kezdetét vette a késedelem ideje mind Habakuk második fejezetében, mind a tíz szűz példázatában a Máté huszonötödik fejezetében.

Dániel könyve nyolcadik fejezetének tizennegyedik versében említett kétezer-háromszáz nap 1844. október 22-ig terjedt, és a Júda déli királysága ellen szóló „hét idő” kétezer-ötszázhusz éve ugyancsak akkor ért véget. Palmoni a Dániel 8:13-ban mint a Csodálatos Számláló mutatkozik be, és az a profétai „szerkezet” és „tervezet”, amelyet ezt követően feltárt, legalább tíz, egymással összefüggő időprófeciát foglalt magában.

A következő cikkben kezdjük majd ezeket az igazságokat tovább vizsgálni.

„Krisztus olyan tanítást adott a világnak, amelynek bele kell vésődnie az értelembé és a lélekbe. »Az pedig az örök élet« – mondta –, »hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.« Sátán azonban az emberi elmén munkálkodik, ezt mondva: Tedd ezt vagy azt, és olyanok lesztek, mint az istenek. Csalárd okoskodással Ádámot és Évát arra vezette, hogy kételkedjenek Isten szavában, és annak helyébe olyan elmélet állítsanak, amely törvényszegéshez és engedetlenséghez vezetett. És fondorlata ma is ugyanazt teszi, amit Édenben tett. Amikor Krisztus eljött a mi világunkba, alázatos halászokat választott egyháza alapjául. Ezeknek a tanítványoknak igyekezett megmagyarázni országa és küldetése természetét. De korlátozott felfogásuk visszatartotta őt. Az írástudók és farizeusok mondásait fogadták magukba, ezért sok minden, amit hittek, nem volt igaz. És jóllehet Krisztusnak sok mondanivalója volt számukra, képtelenek voltak meghallani annak nagy részét, amit oly igen vágyott közölni velük.”

„Krisztus e kor vallásoskodóit oly mértékben téves nézetekkel telve találja, hogy elméjükben nincs hely az igazság számára. A kapott nevelés folytán a tanítók hitetlen szerzők nézeteit vegyítik bele tanításukba. Így konkolyt vetettek az ifjúság elméjébe. Olyan nézeteknek adnak hangot, amelyeket sem fiatalok, sem idősek elé nem volna szabad tárniuk, s közben soha nem gondolnak arra, milyen magot vetnek, és milyen aratást kell majd ennek eredményeként betakarítaniuk.” Review and Herald, 1900. július 3.